

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 3Tdo/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117012195
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:2117012195.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku v trestnej veci obvineného G. W. G. Š. W. D. (X.) pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2024, o dovolaní obvineného G. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 5. apríla 2022, sp. zn. 3To/70/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. W. (X.) s a o d m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 4. mája 2021, sp. zn. 3T/48/2017 (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obvinený G. W. uznaný vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, na skutkovom základe, že:

- najmenej od 01.01.2017 až do 02.06.2017 v Š., O. XXXX/X, v rodinnom dome, ako druh opakovane fyzicky a najmä psychicky týral svoju družku - poškodenú I. W. (X.) takým spôsobom, že jej vulgárne nadával, „cigánska kurva, postihnutá, kurva na jednu noc“ opakovane ju fyzicky napadol takým spôsobom, že ju kopal do zadku, udieral päšťami do hlavy a celého tela, trieskal jej hlavou o stenu, vyhrážal sa jej a ich deťom zabitím, verbálne ju atakoval a neustále kritizoval jej konanie pred deťmi, svojim konaním jej spôsobil aj hematómy, pre ktoré však lekársku pomoc nikdy nevyhľadala, ale najmä také jeho správanie vyvolávalo u nej strach a spôsobovalo jej fyzické a psychické utrpenie a zároveň spôsobil utrpenie deťom mal. J. X., nar. XX.XX.XXXX, mal. P. X., nar. XX.XX.XXXX, mal. W. X., nar. XX.XX.XXXX, mal. I. X., nar. XX.XX.XXXX a mal. G. X., nar. XX.XX.XXXX, všetci trvale bytom Š., O. č. XXXX/X takým spôsobom, že im neustále vulgárne nadával „do kokotov, pič retardovaných, koktavá piča, cigáni vyjebaní, retardi skurvení“, opakovane ich kopal a udieral, mal. P. W. pri jednom z útokov pristúpil aj na krk, mal. I. X. viackrát udrel do ľavého stehna, mal. J. X. napadol metlou, pričom jeho konaním boli maloletým deťom spôsobené hematómy, v noci ich kričaním budil zo spánku, zažínal svetlo so slovami „vyjebanci nebudú spať“, prikazoval im, ako a kedy majú jesť, neustále ich sledoval a kontroloval či splnili jeho príkazy v dôsledku čoho vyvolával u maloletých detí strach a neustály stres.

Za to súd I. stupňa uložil obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd I. stupňa obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd I. stupňa zrušil vo vzťahu k obvinenému výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2018, sp. zn. 0T/271/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku okresného súdu, čo do výroku o vine a treste, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinený, a to do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 675), ktoré odvolanie odôvodnené vlastnoručne obvineným bolo doručené súdu I. stupňa 28. mája 2021 a odôvodnenie odvolania prostredníctvom obhajcu bolo doručené súdu I. stupňa 28. júna 2021.

Na základe odvolania obvineného proti označenému rozsudku súdu I. stupňa Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 5. apríla 2022, sp. zn. 3To/70/2021, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Na tomto mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že v predmetnej trestnej veci bol obvinený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 19. júla 2018, sp. zn. 3T/48/2017 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku najskôr oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava, sp. zn. 2 Pv 371/17/2207 z 10. novembra 2017 pre vyššie uvedený skutok, právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Na podklade odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava, Krajský súd Trnava uznesením z 27. augusta 2019, sp. zn. 3To/51/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Tomáša Voleka, advokáta v Trnave, podal obvinený dovolanie (doručené súdu I. stupňa 25. novembra 2022) proti označenému uzneseniu odvolacieho súdu a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Bez podradenia pod konkrétny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku obvinený v úvode dovolania poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej základnou zložkou spravodlivého procesu je právo na obhajobu a v rámci nej možnosť aspoň raz kontradiktórnym spôsobom vypočuť svedka, výpoveď, ktorého má podstatný význam pre rozhodnutie. Z princípu kontradiktórnosti však existujú výnimky a jeho dodržiavanie nie je absolútne. Také výnimky v prípade svedkov predstavujú situácie upravené v paragrafe 263 ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného poriadku (uznesenie NS SR z 2. februára 2011, sp. zn. 2Tdo/1/2011). Obvinený ďalej poukázal na článok 48 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Obvinený tiež poukázal na § 2 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa obvineného z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska verzus Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Obvinený taktiež poukázal na svoje práva, ktoré mu vyplývajú z článku 6 ods. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach. V kontexte vyššie citovaných predpisov a judikatúry obvinený zastáva názor, že postupom vo veci konajúcich súdov prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces obvineného v troch ťažiskových smeroch a to porušenie zásady in dubio pro reo a porušenie práva na spravodlivý proces.

V ďalšej časti dovolania obvinený zo svojho uhla pohľadu zrekapituloval a vyhodnotil doposiaľ vykonané dokazovanie, s dôrazom na spochybnenie výpovede poškodenej, ako aj ich spoločných detí a ostatných vo veci vypočutých svedkov v prípravnom konaní. Poukázal na skutočnosť, že z celkového vykonaného dokazovania nie je možné bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť, že sa skutok stal tak ako je uvedené v obžalobe. Z usvedčujúcej výpovede svedka J. W. nie je možné nijako ustáliť, či opisuje skutočnosti, ktoré sú uvedené v obžalobe, alebo uvádza neskoršie udalosti, za ktoré už bol obžalovaný odsúdený. Podľa obvineného súdy v napádaných rozhodnutiach opomenuli, že vykonanie dôkazov slúži nielen na preukázanie viny, ale taktiež slúži obhajobe na preukázanie neviny, či spochybnenie viny. Výpoveď svedka J. W., rovnako ako výpovede dcér obvineného v prípravnom konaní, nevnesli do vykonávaného dokazovania také skutočnosti, na základe ktorých by súdy mohli bez akýchkoľvek pochybností konštatovať vinu obvineného. Vykonaným dokazovaním bolo podľa obvineného výrazne porušené právo na obhajobu jeho neviny, pričom v takomto prípade je podľa obvineného potrebné, aby súd aplikoval zásadu in dubio pro reo. Obvinený považuje argumentáciu odvolacieho súdu vo vzťahu

k zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu I. stupňa za nezákonnú, o to viac, ak je výpoveď svedka J. W. kľúčovým dôkazom o vine obvineného.

Záverom obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby zrušil uznesenie odvolacieho súdu, v spojitosti s rozsudkom súdu I. stupňa, a aby vec vrátil na opätovné prejednanie príslušnému súdu.

Súd I. stupňa v súlade s § 376 Trestného poriadku dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Trnava, ktorej prokurátorka sa k nemu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 11. januára 2023.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátorka“) je toho názoru, že hoci dovolateľ svoje námietky formálne podriadil pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, ním uvádzané dôvody skutočnosti z materiálneho hľadiska predstavujú namietanie správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu. Podľa prokurátorky súd I. stupňa dostatočne zistil skutkový stav, za plného rešpektovania práv obvineného, tento správne posúdil a vyhodnotil a druhostupňový súd, rešpektujúc práva obvineného, sa vo svojom rozhodnutí dostatočne a v potrebnom rozsahu vysporiadal s námietkami obvineného. V ďalšej časti vyjadrenia prokurátorka v krátkosti opísala vo veci konajúcimi súdmi zistený skutkový stav, z neho vyplývajúcu právnu kvalifikáciu a uložený trest vyhodnotila ako zákonný, dôvodný a primeraný. Podľa prokurátorky sa v danom trestnom konaní nevyskytli žiadne procesnoprávne a hmotnoprávne pochybenia, ktoré by zakladali dôvody dovolania. Záverom navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby bolo dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Poškodená, ani opatrovníčka poškodených nepľnoletých detí sa k dovolaniu obvineného ku dňu konania neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyjadrili.

Súd I. stupňa predložil vec na rozhodnutie o dovolaní obvineného G. W. (X.) Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 3. februára 2023.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvineného spĺňa podmienky uvedené v § 372 Trestného poriadku a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Z § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že najvyšší súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V posudzovanom prípade obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací súd konštatuje, že úvodnú časť dovolania obvineného, skladajúcu sa z citácie právnych predpisov a judikatúry, avšak bez nadväznosti na akékoľvek konkrétne pochybenia vo veci konajúcich súdov, nie je možné podradiť pod žiaden dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. S ohľadom na doterajšiu obhajobnú stratégiu obvineného je možné sa domnievať, že namieta skutočnosť, že svedkyne W. W. a P. W. (v čase výsluchu v prípravnom konaní osoby mladšie ako 14 rokov), sa nezúčastnili hlavného pojednávania a ich výpovede z prípravného konania boli na hlavnom pojednávaní prehraté z videozáznamu.

V tomto smere dovolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu na strane 7 až 9, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje bez potreby opakovania tam uvedených právnych úvah a dodáva, že výsluchy oboch vyššie uvedených svedkýň boli v prípravnom konaní vykonané zákonom zodpovedajúcim spôsobom, za prítomnosti vyšetrovateľky, sociálnej kurátorky, prokurátora, psychologičky a obhajcu obvineného. Vo veci konajúcej súdy tieto výpovede síce vyhodnotili ako relevantné a významné dôkazy, avšak v žiadnom prípade sa nejednalo o rozhodujúce, či dokonca jediné dôkazy svedčiace v neprospech obvineného (v tomto smere je rozhodnutie o vine obvineného opreté o výpoveď svedka J. W. na hlavnom pojednávaní a /čiastočne/ výpovede poškodenej I. W. a svedkyne Q. W. z prípravného konania).

Dôkazy súdy hodnotia podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Žiaden dôkaz pritom nemá zákonom predpísanú dôkaznú silu a je len na hodnotiacej úvahe súdu, ako sa s dôkaznou hodnotou jednotlivých dôkazov vysporiada, ktoré bude považovať za relevantné (hodnoverné) a ktoré naopak za menej podstatné. Ak teda súdy nižšieho stupňa vyhodnotili výsledky dokazovania v zmysle zákona, v rozsahu a spôsobom, ktorý však nie je súladný s predstavami obvineného, nemožno takýto postup považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Dovolací súd dospel po vyhodnotení dovolacích námietok vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu k záveru, že tieto sú neopodstatnené.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciu za bodkočiarkou sa vylučujú námietky skutkové, čo znamená, že nie je prípustné právne účinne namietat že skutok, tak ako bol zistený súdom I. stupňa a odvolacím súdom, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (rozhodnutie č. 47 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014).

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti

skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení a bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd len pripomína svoju už dlhodobú súdnu rozhodovaciu činnosť, z ktorej je zrejmé, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska či skutok, alebo iná okolnosť skutkovej povahy, boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Správnosť a úplnosť zisteného skutku spôsobom ustáleným súdom, resp. súdmi v pôvodnom konaní v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho rozhodnutia, nemôže skúmať a meniť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že výpoveď svedka J. W., rovnako ako výpovede dcér obvineného v prípravnom konaní, nevniekli do vykonávaného dokazovania také skutočnosti, na základe ktorých by súdy mohli bez akýchkoľvek pochybností konštatovať vinu obvineného, pričom v takomto prípade je podľa obvineného potrebné, aby súd aplikoval zásadu in dubio pro reo.

Pokiaľ teda obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, spolu s tým sa domáha výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov.

Z uvedeného je tak i zrejmé, že relevantnou dovolacou námietkou v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemôže byť taká, ktorá atakuje spôsob hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní.

Dovolanie svojím obsahom (vytýkanými chybami) pritom nezodpovedá uvedenému dovolaciemu dôvodu v týchto intenciách.

Vo vzťahu k zásade in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) najvyšší súd dodáva, že uvedená zásada vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, pričom jej použitie prichádza do úvahy len vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie, tento stav však v danej trestnej veci nenastal. Odhliadnuc od uvedeného najvyšší súd dodáva, že povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2013, sp. zn. 2Tdo/15/2013, alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2015, sp. zn. 3Tdo/47/2015).

Uvedené námietky sú námietkami skutkového charakteru a tak ich dovolací súd nemohol v rámci dovolacieho konania podrobiť prieskumu, a ani akýmkoľvek spôsobom o správnosti záverov, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, polemizovať.

Dovolací súd zistil, že chybami obvineným vytýkanými v dovolaní nebol naplnený žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací súd preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. preto že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, odmietol.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.